

Nem egyesül a két falu

Az 1994. május 10-én megjelent Pócsmezei kitekintés című cikkkel kapcsolatban szeretném közölni észrevételemet és kérem a hiba kijavítását.

1. Surány nem öt év alatt épült be. Surány II. és III. népesült be öt év alatt; ez azért fontos, mert az üdülőterület magja már a háború (II. világháború) előtt közkedvelt nyaralóhely volt.

2. Az újságíró megkérdezte, hogy egyesül-e a két falu, de én kimondottan cáfoltam ezt. Ennek az ellenkezője jelent meg a cikkben.

Pócsmezei a környék egyik legrégebbi települése. 1949-ig Leányfalu hozzá tartozott közigazgatásilag. Itt anyakönyveztek, ide jártak a gyerekek iskolába, itt temették el halottaikat. Mórlic Zsigmond édesanyja is itt, a református temetőben van eltemetve.

Ezenkívül hiába kis létszámú település Pócsmezei, közigazgatási, államigazgatási ügyeinek száma sokkal nagyobb arányában nézve, mivel Surányban ma

már kétezernél több nyaraló található. Nyáron a terület benépesítő üdülők száma ennek háromszorosa, négyszerese.

A fentiek miatt se a testületben, se a hivatalban nem merült fel annak a gondolat, hogy Pócsmezei és Szigetmonostor közigazgatásilag egyesül.

Káplár Anikó
jegyző
Pócsmezei

A Miki egér cincog

Olvastam Viktor Győző levelét. Az egy nagyon okos ember! Ő már régen megmondta, hogy a Csurka az Pista, a Király B. de Bella, az MDF-banda süllő, a Népszabi meg jó kis kormányparti ellenzéki lap lesz!

Hát mit akartok ti „nép-nemzeti, keresztény-nép-nemzeti, népi-nemzeti-keresztény” balekok? Mindig csak igazmondás? Meg a becstület? És hasonló származások? Hát miért nem fekszetek le már végre a „Viktor Győzőknek”?

Most a politikai Miki egernek áll a világ. Lehet, hogy „Viktor Győző” is azért cincog, mert nagy, kerek füle nőtt?

Eszte Lenke
Budapest

Hogyhogyan élünk a halál után?

A meghökkentő könyvcím olyasvalamit tételez fel, ami az emberek többsége számára egyáltalán nem biztos; azt, hogy van élet a halál után. Richard Steinpach állítja, hogy a szellem a mi igazi énünk, s a halál is pontosan megszabott és megismerhető törvények szerint megy végbe. A halál nem jelenti a véget.

A Stuttgartban működő Grál-üzenet Alapítvány Kiadó a könyvet bevezetőnek szánta a háromkötetes főmunka magyar megjelenése elé. 1923 és 1938 között keletkezett az igazság fényében című mű Abd-ru-shin német szerző gondolatait fogalmazza meg az ember legfontosabb kérdéseire.

Az utóbbi években az ember szinte újra fölfedezte a

halált. A kutatók közül dr. Moody amerikai orvos Élet a halál után című könyve a haldoklók élménybeszámolóit gyűjtötte össze. Néha olyanokét is, akik már klinikailag halottnak számítottak, mégis vissza leheltek hozni őket a földi életbe. Élményeik hasonlósága — melyeket az élet és halál közötti időszakban szereztek — döbbenetes. A halál felé közeledve mindannyian szinte ugyanazokat az állomásokat járták végig. Az elején mindegyiküknél egy újfajta állapot keletkezett. Saját testükön kívül találták magukat. Látták a maguk testét az ágyon vagy a balaszt helyén feküdni, amelyen már nem érezték azonosnak magukat. Látták a körülállók segédkezését, hallották beszédüket. Ezután ragyogó fényt láttak, s egy szeretetteljes lény közelségét érezték, majd lepergett előttük az életük. Időzékelésük és tudásuk kiteljesedett. Úgy érezték, hogy megértették a valódi összefüggéseket.

Ezek értékes, figyelemre méltó eredmények, de csupán élménybeszámoló és ezek összefoglalása. A ha-

lál folyamatát azonban nem magyarázzák meg. Richard Steinpach könyve itt tovább lép, mert feleletet keres arra: miként lehetséges az, hogy a halál után tovább élünk. Most azokat a magyarázatokat kapja meg az olvasó, amelyeket eddig a halálról szóló egyetlen könyvben sem találhatott meg. A Hogyhogyan élünk a halál után? című alkotás érthetően foglalja össze mindazt, ami a halállal a legszélesebb értelemben összefügg.

Richard Steinpach érveivel, más tudományágak legkorszerűbb kutatási eredményeivel támasztja alá tételét, hogy a halál csupán a földi test levételét jelenti, mi magunk azonban tovább élünk. Ez az ismeret nyithat kaput az élet teljességéhez és ad feleletet az emberi lét értelmére is.

A túlvilágon csak egy teljesen más jellegű tudás számít, mint amit például a tanulás révén sajátíthatunk el. Hasznos ugyan az ész számára, de mivel az agy sejtjeiben raktározódik, hátramarad a földi testünkkel. Csak amit átélünk, bensőleg átérzünk, ami szellemünket így

megindítja, az hatol teljesen belénk. Csak ezt tudjuk magunkkal vinni. A földi élet átmenet a tágabb túlvilági életbe.

A könyv megismerésével tudatosabb életet folytathatunk. Önismeret sarkall, hogy ki-ké tudatosan, reálisan mérhesse fel helyzetét, lehetőségeit. A szerző nem kívánja mindenképpen meggyőzni olvasóit, inkább alternatívákat igyekszik bizonyosságokat szolgáltatni a legújabb vizsgálatok, kutatások alátámasztására. Nem csoportokhoz vagy vallásokhoz kötődik, csupán az emberhez, mint egyéni személyiséghez szól.

Az információkban bővelkedő könyv — a Grál-üzenet első hazai hírhozója — elsősorban magánhasználatra való: minden embernek, akit érdekel a saját sorsa. A könyv jelentős művelődéstörténeti értéket is képvisel. Érdemes beszerezni. (Stiftung Gralsbotschaft Kiadó Stuttgart, 1993.). A könyv magyarországi forgalmazója a Talentum Kft., Budapest, Váci út 39. Tel.: 149-8346.

Domonkos János
Budapest

HISTÓRIA

Makkosmária története (I.)

Traub János majdnem halálán volt

Makkosmária búcsújáróhely, a budakeszi plébániának önálló lelkészrel bíró filiája.

Az első csodás jelenségek már a XVII. sz. végéről származnak feljegyzések. 1698 körül Schertz Katalin budakeszi lányt édesanyja a közeli konyhakertbe küldte. A kislánynak úgy rémlett, mintha a közeli erdőben papok vezetésével haladó nép a lorettói imát mondaná. A „Szent...szent” éneket is hallotta.

Traub János budakeszi német legény 1731-ben a Budakeszi határában fekvő szőlőbe igyekezett, és egy útnemti tölgyfán a szenvedő Krisztus képe jelent meg neki. Ez a látomás többször megismétlődött, ezért Traub, valahányszor hazafelé ment, kalapot emelt a fa előtt. Társai gúnyolták, hiszen ők semmit sem láttak. Egyszerű papírképet szegezett a fára, amely a kereszt tövében álló Szűzanyát ábrázolta. Aki ezután arra ment, illedelmes megemelte kalapját a szent kép előtt. A következő évben Traub súlyos beteg lett, már majdnem halálán volt, amikor a tölgyfán függő viharverte kép jutott eszébe. Fogadalmat tett, ha Szűz Mária segítségével felépül, szebb és tartósabb olajfestésű képet helyez el a fán. Mikor meggyógyult, Budára sietett, és Falconer József festőtől 2 forintért megvásárolt egy olajfestésű képet, amely a Szűzanyát a gyermek Jézussal ábrázolta. Ezt függesztette a tölgyfára, és deszkából, szalmából hajlékot csinált köré-

je. Amint a dolognak híre kelt, a környékbeliek egyre gyakrabban keresték fel, s csodás gyógyulások híre terjedt el. A kép a felső olaszországi Re falu, valószínű Raffaeli XIV. századból származó kegyképe névű változata. Falconer festménye a budapesti krisztinavárosi templom kegyképe alapján készült, melyet Francin Péter olasz származású kéményseprő mester 1694-ben Re faluból hozott. A Szűzanyát később drágakövekkel díszített koronával ékesítették és nyakába ezüst keresztet függesztettek.

Falconer Henrik József, a makkosi képet készítő festő, 1708-ban született, később karmelita szerzetes lett, és Julianus atya volt a neve. Székesfehérváron halt meg, és a mai Szent Imre templom kriptájában nyugszik. Édesapja, Falconer György Angliából, Nagybritanniából származott, 1741-ben települt Magyarországra, szintén híres festő volt, s 95 éves korában halt meg. A család Sophia nevű leánya ugyancsak festő volt, és a Budai várban, a Clarissa-apácák rendjébe lépett.

A makkosi csodás jelenségek hallatára Acsádi Ádám veszprémi püspök egyházi vizsgálatot rendelt el. Akkoriban a Budai hegyvidék még a veszprémi püspökséghez tartozott a székesfehérvári egyházmegye csak 1777-ben alakult. Schilling Ferenc Jakab archidiaconus és Márkus Mihály plébános 1737. május 21-én Budakeszin jegyzőkönyvet vettek

fel a történetéről. Jelentésükre a püspök elrendelte, hogy a képet a jövőben nyilvános tiszteletben részesítsék. Az erdőnek a tölgyfán függő kép alatti részét a **Máriaei-chel**-nek nevezte a vidék népe. Ennek fordítása latinul Maria ad Quercum, és magyarul Mária Makk, Makkos Mária, Máriatölgy, Cserfás Boldogasszony, Tölgyes Mária neven fordult elő. 1737-ben a zarándokok adományából a szent helyen kis kápolnát építettek, amely ma is áll. A csodálatos képet 1738. március 25-én ünnepélyes szentmise után helyezték az oltárra. A tölgyfa törzse az oltár mögé került. A kápolna őrzését két remetere bízták, akik a közeli remetelakban laktak. Padányi-Bíró Márton veszprémi püspök látván a képet, az azon ábrázolt Szent Szűzet, az Angyalok Királynéjának nevezte el, és a titulust átruházta a kápolnára is. Egyre többen járultak a szentképhez. Zichy Miklós gróf, a vidék mélyen vallásos földesura elhatározta, hogy a kápolnát a kegyképpel együtt az óbudai Trinitárius szerzeteseknek adja, annak a szerzetesrendnek, amely már Óbuda-Kiscellán is felvirágozott, és amelyről a Zichyek mindenkor bőkezűen gondoskodtak. A trinitárius rendet 1198-ban a pogányok fogságában sanyaló keresztény rabok kiváltására alapította Mathai Szent János és Valois Szent Félix. 1748. január 24-én kelt adománylevélben Zichy gróf kötelezte magát, hogy az építendő templom és a szerzete-

si lakóház, valamint a kert számára alkalmas területet biztosít, és a kegyhelyen működő szerzetesrendnek évenként meghatározott mennyiségű gabonát, vajat, bort stb. juttat. 1748. ápr. 21-én a rend átvette a kápolnát. Makkos Márián ezután állandóan 2-3 trinitárius atya lakott néhány szolga személyzettel. A rendház főnökét általában három évenként választották.

A Trinitárius szerzetes rend Francia országban létesült, reverendájuk kék vörös keresztrel ellátott fehér köntös. Fehér az Atyaisten, kék a megváltó, vörös a szentlélek tüzes szeretetét jelképezi. A szerzetes házában három páter, egy-két fráter és világi szolga személyzet volt. A szerzetesház 1748-49-ben épült. A főbejárata átlós folyósóra nyílt és ebből három kétaablakos lakoszoba. Szerényen volt berendezve. Volt még az orgonista részére is berendezve egy szoba, ebédlő, konyha és kenyérsütő helyük, viztartályos kamrájuk, hiszen a kút messze volt a telek másik végén, egy réten keresztül lehetett csak megközelíteni. A ház főnökének deszkából készült ágya, kis asztalka, négy széke, könyvtára és patikája volt. Felszerelésük 47 db. önből készült csésze, 24 pár evőeszköz, 32 db. pohár, 5 vendégágy, s 11 toll-vánkos. A pincében 214 db. urna bor, (1 urna—13 lt.). A házfőnök Páter Arnold, Kovács András fölkei származású szerzetes, aki 30 évig működött itt, továbbá P. Lurens St. Sacramento és P. Vincentius és Schelhammer

Ferenc páter, Fráter Jakabus a sekrestyés.

1762. július 3-án az új templom alapkövét rakták le. Zichy Miklós gróf 1748. I. 24-én templom és a kolostor építésére 160 ölnyi (keletnyugati irányban) hosszú és 51 ölnyi széles területet adományozott. A templomot Zichy gróf költségén építették. Koller Ignác veszprémi püspök szentelte fel 1768. augusztus 20-án, mintegy 14 ezer ember jelenlétében. A kegyképet ünnepélyesen a főoltárra helyezte.

A templom búcsúját a püspök rendelete alapján a Nagyboldogasszony nyolcadába eső vasárnapra tették. VI. Pius pápa 1778. február 4-én kelt brevéjében teljes búcsút engedélyezett mindazoknak, aki Makkos Máriára zarándokolnak, és a feltételeknek eleget tesznek. A templom építése Jäger Henrik építész munkájával és irányításával történt és 1768-ban fejeződött be.

(Folytatjuk)

Herein Gyula

Mikola István és Zsarnóczay János kivégzése

A francia forradalom eszméi Magyarországon korán ismertté váltak. 1795, a **Martinovics-összeesküvés** után a hatóságok éberrel figyelték a társadalmat, és minden olyan megmozdulást, szervezkedést, ami kapcsolatba hozható volt a francia forradalommal, szigorúan megtorolták. 1800 elején **Mikola István**, a vármegye írnoka és **Zsarnóczay János** ügyvéd osztrákkellenes szervezkedésbe kezdett. Bevonták **Kis Károly** hadnagyot is. A kis csoport agitálni kezdett Pesten: az osztrákok elnyomják a nemzetet, jobb lenne, ha bejőnnének a franciák és visszaadnák a magyar szabadságot. Kis Károly azonban megretentettük várható következményétől és feljelentette Pest vármegye alispánjánál társait. 1800 novemberében elfogták mindhármat. Alapos vizsgálat kezdődött; a hatóságok arra gyanakodtak, legalább a **Martinovics-féle mozgalomhoz** hasonlítható szervezkedésre bukkantak. Az eredmény azonban szinte semmi volt: kiderült, hogy csupán beszéltek, terveztek, de konkrét lépéseket nem tettek a felkelés megindítására, a franciák fogadására. A **Hétszemélyes Tábla** ennek ellenére Mikolát és Zsarnóczayt halálra ítélte, Kis Károlyt pedig hosszú börtönnel sújtotta. A kivégzést az ítélet szerint Pest vármegyének kellett végrehajtani. 1802. június 14-én szörnyű látványosságban volt része a bámész közönségnek: a részeg bakó Mikolát csak a harmadik, Zsarnóczayt pedig negyedik csapásra tudta lefejezni a felháborodott publikum zúgása közben.

Pogány György